

Hatıralardan...

Sayın Prof.Dr. Akar ÖCALa Şükranlarımla...

Öğretim elemanlarının bilimsel bir topluluğun üyeleri olmaktan kaynaklanan yükümlülükleri vardır. “Onlar”, ister akademik ister idari sıfatla olsun birbirlerine karşı; saygılı ve adil davranmak, saygın hareket etmek, bir diğerinin akademik özgürlük haklarını savunmak, bilerek ve kötünuyetli bir biçimde meslektaşları hakkında açıklamalarda bulunmamak durumundadırlar.

Sayın Hocam Prof.Dr. Akar Öçal’ın akademik etik ilkelerini yaşam biçimine dönüştürmüş olduğuna tanıklık etmiş kişilerden biriyim.

Prof.Dr. Akar Öçal, Ticaret Hukuku yanı sıra ayrı bir hukuk disiplini sayılan Fikri Mülkiyet Hukuku alanında da ilkler arasında yer alan bilimsel eserlerde üretmiştir.

Sayın Prof. Dr. Akar Öçal’ı şahsen tanıma fırsatını, rektör yardımcısı olduğu dönemde fikri mülkiyetle ilgili bir sunum yapmak için daveti üzerine bulmuştum. Yıllar sonra nazik davetin ve ev sahipliğinin akademik yaşamımda nedenli olumlu etkisi olacağını aklımdan geçirmemişim.

Karşılaşmamızdan birkaç yıl sonra Medeni Hukuk Anabilim Dalında Medeni Hukuk Doçenti unvanı ile görev yapmakta olduğum Dokuz Eylül Hukuk Fakültesinde bilimsel çalışmalarımın niteliğine uygun olduğunu düşündüğüm Ticaret Hukuku Anabilim Dalında profesörlüğe yükseltmem için başvuruda bulundum. Bu yöndeki kararımı olumlu bulan ve destekleyen kişiler arasında hatırası önünde saygı ile eğildiğim fakültemizin o dönem dekanı olan Prof.Dr. Seyfullah Edis’i unutmam mümkün değildir. Kuşkusuz başvurumu yerinde görmeyen çevrelerde vardı.Başvuru niyetimi açıklamam sonrası geri almam konusunda aracılar da devreye girerek başvurumu geri çekmem konusunda ricacı oldular. Bunlar arasında beni öğrenciliğimden beri tanıyan ağabey olarak bildiğim aynı fakülteye sonradan gelmiş ve daha önceki fakültemin mensuplarından olan da vardı.Başvurumu geri almadım.Sonuçlarına herkes gibi katlanacağımı ifade etmekle yetindim.Böylece evvelce de yaşamış olduğum akademik ergenlik ritüelinde yeni bir eşığe adım atmış olduğumun ciddiyetini kaygıyla idrak ettim. Başka bir deyişle, akademik metaformozda yaşamakta olduğum odadan çıkıp koridorlara girmiştım.

Odayı terk ettiğinizde koridorlardan yeni odayı görebilirsiniz. Süreç kolay olabilir. Koridorda sıkışıp kalmak ise, en zordur. Değişim sürecinin nasıl sonlanacağını bilmediğiniz için korku hissine kapılmak elde değildir.

Jüri oluştuğunda nispeten heyecanım bir ölçüde azaldı. Mezunu olduğum ve Yrd.Doç olarak görev yaptığım her zaman aidiyet bağı hissettiğim Ankara Üniversitesi Hukuku Fakültesinden üç, bulunmakta olduğum Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesinden bir ve Anadolu Üniversitesinden sayın Prof. Dr. Akar Öçal jüri üyesi olarak atanmıştı.

Özellikle, Ankara Üniversitesi Hukuku Fakültesinden seçilen sayın jüri üyeleri çalışmalarımı eskiden beri yakından bildikleri için kendimi iyimserliğe kaptırmıştım. Hele bir süre önce İzmir de rotasyon görevi yapmakta olduğum sırada fakültede kalmam ve kadromu almam konusunda beni ikna eden “ bir gün sana kabulünün karşılığını öderim “ diyen, sonrasında Ankara Hukuk Fakültesine dönen eski dekan ve şimdi jüri üyesi seçilmiş olan öğretim üyesinin söylemiş olduğu güzel sözleri umut verici olmuştu.

Mensubu olduğum fakülteden seçilen üyenin olumsuz yönde değerlendirme yapacağı zaten vazgeçme konusunda telkinlerine aracılık edenlerce tarafıma iletildiği için belli olmuştu.

Bekleme evresinde sayın hocam Prof.Dr. Akar Öçal tarafından fakültede bulunduğum sırada ilk kez telefon ile arandım. Kendileri ile bir günü geçmeyen karşılaşmamızdan uzunca bir süre geçmişti. Konuşmasında kısaca hakkımda yazdığı raporun olumlu olduğunu bildirmek istediğini belirttiler. Sevinmişim fakat niçin böyle bir zahmete katlanmış olduğu konusundaki merakımı da hemen kendileri gidermişti.

Aradan yaklaşık yirmi üç yıl geçmiş olduğu için sayın Öçal'ın nazik üslupla ifade etmiş olduklarını aynen hatırlamam mümkün olmadı. Ancak, fakültemden jüri üyesi olarak atanan öğretim üyesinin kendisini aradığını, kendini evvelce hiç tanımadığını, buna rağmen aday hakkında olumsuz oy vermesi konusunda ricada bulunduğunu belirttiler. Kendileri cevaben, aday hakkında genellikle olumlu yönde telkinlerde bulunduğunu, ilk kez olumsuz bir telkinle karşılaştığını, kaldı ki, aday hakkında olumlu olduğunu ilave etmiş olduğunu kısaca "hayır" demiş olduğunu ve bunun da tarafımca bilinmesinde yarar gördüğünü bildirmişti. Bu telefon görüşmesinden sonra, akademik ergenlik ritüelinde koridor eşliğinde kalacağım konusunda ciddi şüphelerim oluştu.

Gerçekten, bana gönül borcu olduğunu ifade etmiş olan eski dekanımızdan da olumlu olmayacağı konusunda değerlendirmede bulunacağımın anlaşılmasıyla muhalif oylar ikiye ulaşmıştı. Olumsuzluklarının objektif bilimsel gerekçesinin olmadığını bilmekteydim. Nitekim hukuk yaşamımın ileriki zamanlarında yapılmış olan değerlendirmenin tamamıyla subjektif olduğu kendiliğinden ortaya konmuştu.

Sayın Prof.Dr. Akar Öçal akademik bilimsel kriterleri ve etik kurallarının gereğini yerine getirmiş hem de bu tür organize kalkışmaya gereken cevabı vermiş ve son kertede önümdeki aşamayı geçmemde en büyük katkıyı sağlamıştı. Yıllar geçmiş olsa da 65 yaşımı idrak etmekte olduğum şu günlerde her zaman takdir ve saygı ile andığım, benim için oluşturulan jüride görev yapmış olan başta Prof.Dr. Akar Öçal, Prof.Dr. Hikmet Sami Türk ve Prof. Dr. Sabih Arkan'ı şükranla anmaktayım.

Akademik ergenlik ritüeli bu günde aynı şekilde işler. Akademik metaformozda genç akademisyenlerin durumu tırtılın durumu gibidir. Tırtıl koza sarmaya başlar. Kelebek olmadan önce koza likit haline gelir. Bu surette değişim başlar. Ancak formunu kaybetmiş olur. Her şeyini kaybeder ve bir nevi organik çorbaya döner. Çorbadan yavaş yavaş kelebek olmaya başlar. Ancak kanatlanmak için Prof.Dr. Akar Öçal Hoca gibi vicdanının esiri bilim adamlarının varlığına ihtiyaç vardır. Onlar akademik ritüelin koridorlarda yürümekte olanları kolundan tutar, düşmemesi için gayret gösterirler.

Genç akademisyenlere sayın Hocamın tutumunu örnek almalarını öğütlerim. İnsanda kişilik hayır demekle başlar. Ahlak bilincinin geliştiği yer burasıdır. Çünkü, ahlak bir rağmeni gerektirir. Ahlaki eylem; kişisel, hatta bazen sosyal istek, arzu ve tutkulara rağmen onlara hayır diyebilme cesareti ve ilkeyi seçebilme gücüdür. Yerinde söylenmiş bir hayır, onurlu bir duruşu ifade eder. İşte böyle bir duruş, akademisyene en fazla yakışan haldir. Bu "ak adamın" isyan ahlakıdır.

Sayın Hocam iyi ki vardınız, var olacaksınız,

En derin saygılarımla...

Prof.Dr. Ali Necip Ortan

Hatıralardan...

Tanımaktan ve arkadaşı olmaktan büyük onur duyduğum Sayın Prof.Dr. Akar ÖCAL için çıkarılacak armağana anılarımı yazmam istendiğinde neler yazacağım konusunda bayağı bir düşünmem gerektiğini fark ettim. Zira o kadar uzun bir zamana yayılmış tanışıklığımız vardı ki, bu sürede birikmiş anılardan hangilerini tercih etmem gerektiği önem arz eden bir konu idi.

Şahsen tanışma fırsatı olmasa da Sayın ÖCAL ile yollarımızın kesişmesi 1950 yılında idi. O yıl Kars'ın Şahnalar köyünde görev yapan ağabeyimi ziyarete gitmiştik ve ağabeyimin görevli olduğu müstakil taburun komutanı Sayın ÖCAL'ın babası idi. O yıl Sayın ÖCAL ile tanışamadık ama ailesi ve kardeşleri ile tanışma fırsatım oldu (yanılmıyor isem kendisi dedesinin yanında tatilde idi). Daha sonra muhterem babası Saadettin Bey amcanın Eskişehir'e tayinleri sonucu ailece görüşmeye başladık ve ben de Sayın ÖCAL ile şahsen tanışma fırsatını yakaladım. İkimiz de hukuk öğrencisi idik. Sayın ÖCAL Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesinde, ben de İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesinde okuyorduk. Bu da tabii bir yakınlaşma vesilesi idi.

Sayın ÖCAL mezuniyeti müteakip hemen akademik kariyere katıldı. Ben ise askerliğimi yaptım ve bir süre serbest avukat olarak çalıştım. Daha sonra ben de o zamanki adı ile Eskişehir İktisadi ve Ticari İlimler Akademisinde görev alarak akademik hayata intisap ettim. Bu alanda benden çok daha kıdemli olan Sayın ÖCAL'ın akademik hayatımdaki yardım ve katkılarını minnet ve şükran ile hatırlıyorum.

Bu arada benim için güzel olan ama Sayın ÖCAL için aynı derecede hoş sayılıp sayılmayacağı tartışma götürür bir anımı da anlatmak isterim; 1967 yılında, ben daha akademiye girmeden, dil öğrenimi için kendi imkânlarım ile gittiğim Londra'da bulunuyordum. Aynı sıralarda Fransa'da bulunan Sayın ÖCAL beni ve Londra'yı ziyarete gelecek idi. Ancak Sayın ÖCAL'ın tam geleceği sırada ben rahatsızlanarak hastaneye yattım ve ameliyat oldum. Kaldığım evdeki görevliye misafirim geleceğini söylemiş idim ama tabii Londra'da beraberce dolaşma hayallerine de veda ettik. Sağ olsun Akar Hoca kaldığı sürece beni hastanede ziyaret ederek gurbet ellerde moralime büyük katkıda bulundu ama korkarım kendisi için de bir arkadaşı olmak yerine Londra'da yalnız gezme zorunluluğu ortaya çıktı.

Akademik hayatla birlikte süren beraberliğimizden sonra sanırım aynı zamanlarda emekli olduk.

Sayın Prof.Dr. Akar ÖCAL'a bundan sonraki hayatında da uzun, sağlıklı ve mutlu bir ömür diliyorum. Bu vesile ile yakın zamanda kaybettiği muhterem eşi Güzin ÖCAL dolayısı ile en derin üzüntülerimi ifade ediyorum ve baş sağlığı diliyorum.

Prof.Dr. Erhan TÜRKER

Ah Şu “Hukuk Sevdası” !..

“Hukuk” kavramını, 1972’de Montesquieu’nun “Yasaların Ruhü” kitabıyla tanımış; bu kitabı okuduktan sonra, herkesin “hukuk eğitimi” alması gerektiğini düşünmeye başlamıştım.

Bu düşüncem, “düşünce” olarak kalsaydı bu denli sorun olmazdı ama nasıl olduysa giderek bir “sevda”ya dönüştü . Hem de onulmaz bir sevdaya...

Nasıl mı oldu? Merak ettiyseniz bu öyküyü mutlaka okuyun.

Yıl 1975. Bolu-Yığılca Ortaokulunda yönetici ve öğretmenim. İstanbul Hukuk’u kazanıyorum. Eylül ayı. Kayıt için gidiyorum. Öğretmen Okulu diplomamı veriyorum. “Olmaz. Lise diploması...” diyor ilgili. Eğitim Enstitüsü diplomamı veriyorum. “Bu da olmaz; lise diploması gerekiyor.” Biliyorum; yanlış yapıyor. “Eğitim Enstitüsü” mezunlarında lise diploması aranmaması yönünde bir düzenleme 1972’de yapıldı. Ben biliyorum da İstanbul-Hukuk’un öğrenci işleri bunu bilmiyor. Memur bilmiyor ama şefi biliyordur, diye büro şefine gidiyorum. “Efendim, kaydımı yapmıyorlar” diyorum. Olan biteni anlatıyorum. “Tabi yapmazlar. Lise diploması şart!” diyor o da... Yasa değişikliğini anlatmaya çalışıyorum. Dinlemiyor bile. O gün İstanbul’a izinsiz gittiğim için görev yerime hemen dönmem gerekiyor. Kayıt yaptıramadan dönüyorum.

Yığılca’dan Dekanlığa bir dilekçe gönderiyorum.

Yıl 1976. Nisan ayı. İst. Üniversitesinden dilekçeme yanıt geliyor. Dilekçem Şubat ayında Senato’da görüşülmüş. Kayıt hakkımın saklı olduğu bildiriliyor.

Mayıs ayı. Bir sabah kayıt için saat 07.50’de, elimde Senato kararı, Dekanlık yazısı ve diplomalarım; Öğrenci İşleri bürosunun açılmasını bekliyorum. Kaydımı hemen yaptırıp Yığılca’ya döneceğim. Saat 07:59. Parkalı postallı bir öğrenci, elinde bir megafon : “Dikkat! Dikkat!... Maçka Maden Fakültesi öğrencisi devrimci kardeşimiz Kerim Yaman, faşistlerce katledildiğinden okulumuzda süresiz boykot ilan edilmiştir. Duyurulur!...” diyor.

Tam o dakikada kapısı açılan büroya dalıp “Kaydımı yapar mısınız?” diyorum görevlilerden birine.. “Olmaz!” diyor. “Neden?” “Boykot var.” “İyi de boykot, öğrencilerin boykotu. Eylülde lise diploması diye tutturdunuz, kaydımı yapmadınız. Bakın, bu Senato’nun kararı, bu da Dekanlığın yazısı. Beni bir daha uğraştırmayın. Haydi şu kaydımı yapın da gideyim.” diye ısrar ediyorum. “Olmaz!” diyor aynı kararlılıkla...

“Neden olmaz, Neden?” diye tutturuyorum. Memur, bir iki kem kümden sonra, sanki “Vatan bir bütündür; parçalanamaz” dercesine “Çünkü boykot bir bütündür.” deyip arkasını dönüyor bana. Belli ki kaydımı yapmamaya kararlı.

Şanssızlığa bak! Ne yapayım, ne edeyim, bilemiyorum. “Boykot sona erince yine gelirim.” düşüncesiyle oradan ayrılıp binadan çıkıyorum. Çıkıyorum da, merkez bina, el ele tutuşmuş öğrenciler tarafından kordon içine alınmış. Dışarıya nasıl çıkacağım?. Bakınıyorum. A aaa! Bizim Mehmet! Yığılca’da öğretmen iken Atatürk Eğitimi gelmiş bir arkadaşım. Seslendim; geldi. Olan biteni anlattım. Sağ olsun, beni sorunsuz dışarı çıkardı.

Nasıl oldu bilmiyorum; o yıl da, ertesi yıllarda da uzun süre yeniden kayıt için bir daha gidemedim Hukuk’a.. Gidemedim ama hukuk sevdam bitmedi. Dolayısıyla öyküm de bitmedi. Okumaya devam...

Yıl 1983. İstanbul Çapa’da Müfettişlik Kursu’ndayım. Kursun sonuna doğru üç arkadaş, Remzi, Fahri ve ben, “Hukuk okuma” konusunda ilke kararı alıyoruz; birbirimize söz veriyoruz.

Yıl 1986. O yıllarda Siirt’te ilköğretim müfettişiyim. Mersin’de bir Hizmetiçi eğitimde karşılaştığım Remzi, bana verdiğim sözü anımsatıyor. O, sözünü tutmuş, Ankara Hukuk’ta üçüncü sınıftaymış.

Yıl 1987. Yeniden sınava giriyorum. Bu arada Bursa'ya atanıyorum ve İstanbul Hukuk'u yine kazanıyorum. Her iki diplomamı alıp İstanbul'a gidiyorum. Önce Öğretmen Okulu diplomamı uzatıyorum. "Olmaz!" diyor ilgili. Eğitim diplomamı uzatıyorum. "O da olmaz" diyor. "Lise diploması gerekir." Güle-güle kayıt masasından ayrılıp doğru Büro Şefi'ne gidiyorum. Aaaa. Şef, aynı şef! F. bey... Değişmemiş.

Aradan geçmiş on yıl. Ben F. Bey'i unutmadım ama onun beni unutmamış olması olası değil.

"Kaydımı yapmıyorlar" diye giriyorum söze. Şefin ağır konukları var koltuklarda... "Neden?" diyor. Diplomalaramı gösteriyorum. Şef Hazretleri(!), tam da on yıl önceki edayla, "Elbette yapmazlar. Lise diploması getirmen gerekiyor" demesin mi?... Kulaklarıma inanmıyorum.

Trajikomik bir durum. Hukuk dağıtması gereken şu İstanbul Hukuk'un hukukuna(!) bakar mısınız? Güliyorum. Hem de fena güliyorum; alaylı, ironik, acı acı... Şef, fena bozuluyor benim bu gülüşüme. "Ne güliyorsun?" diyor sert ve ters bir bakışla...

"Efendim,. nasıl gülmeyim. Ben bu sahnayı on yıl önce de burada aynen yaşamıştım da... " diyorum. "Nasıl Yani?..." Gülmemeye (ve kızmamaya) çalışarak olayı özetliyorum. "Bir dakika..." deyip odadan çıkıyor. Biraz sonra odasına girerken açık kapıdan görevlilere: "Hocamın kaydını yapın!" diye sesleniyor, o kadar. Beni muhatap almadan, aramızda hiçbir şey olmamış gibi, yerine oturuyor.

Ve.... sonunda kaydım yapılıyor.

Evet, artık "Hukuk öğrencisi" idim. Artık, "Hukuk" okuyabilecektim. Yaşasın!

Bir yandan Bursa'da elde çanta, müfettişlik koşturmacası, bir yandan İstanbul'da vizeler, finaller.... Cankurtaran Öğretmen Evi, Sultanahmet, Beyazıt... Tam altı öğretim yılı... Dünyaya kadar masraf...

Buraya kadar bile film gibi bir öykü değil mi? Hoş görün! Bu filmi şimdi biraz geriye sarmam gerekiyor. Öyküm burada da bitmiyor.

Bu arada 1988'de katıldığım "Yurtdışı öğretmenliği" sınavını kazandığım halde "müfettiş" olduğum, "öğretmen" olmadığım gerekçesiyle mülakata alınmıyorum.

Yıl 1989. Tam da o yıl okumakta olduğum "İdare Hukuku" dersinden aldığım cesaretle İdare Mahkemesi'ne başvuruyorum. İki buçuk yıl sonra, İdare Mahkemesi" benim "öğretmen" olduğuma karar veriyor. Bakanlık, bu karara itiraz ediyor. Bu kez de "Danıştay" kararını bekliyorum. Bir buçuk yıl sonra Danıştay, "İdare Mahkemesi"nin kararını onaylıyor. Bakanlık beni "mülakat"a almak zorunda kalıyor. 1993, Aralık ayı. Mülakatı da kazanıyorum.

Önümde iki seçenek var. Ya Hukuk'u bitirmeliyim, ya da yurtdışına gitmeliyim.

Ekonomik durumum berbat. Hukuk'tan para kazanmam birkaç yıl daha ister; oysa Almanya'da kırmızı meşin, Deutsche Mark peşin. Hem yurtiçi maaşım da işleyecek. Almanya'yı seçiyorum.

1994, Haziran ayı. Ankara Gazi'de katıldığım "Almanca Kursu"nda başarılı olduğum halde, başarı belgemi vermiyorlar. İtiraz ediyorum. Bakanlık, benim "Hukuk yolu"yla gelmiş olmamı bir türlü içine sindiremiyor. Direniyorum. Mahkemeye, tazminatla tehdit ediyorum. İstemeyerek de olsa başarı belgemi veriyorlar. Bu kez de, Bavyera'ya gidecek 120 kişiden 119'unun vizesi geliyor da bir tek benim vize gelmiyor. Çıldıracağım...

Ülkemin hukukundan umudumu kesip Alman Konsolosluğuyla görüşüyorum. Bavyera Eğitim Bakanı Herr Mooze, sağ olsun, vize sorunumla bizzat ilgileniyor. Sonunda elli gün gecikmeyle de olsa "hukuk öğrenciliği"mi dondurup Almanya'ya gidiyorum.

Rastlantı bu ya, 1999'da Almanya'dan döndükten kısa bir süre sonra Anadolu Üniversitesinde "öğretim görevlisi" olarak çalışmaya başlıyorum.

2002'de öğrenci affı çıkıyor ama İstanbul Hukuk'a gidip gelmeyi göze alamıyorum. 2009'da da öyle...

2011'de emekli olduktan sonra İstanbul Hukuk'a uğrayıp Eskişehir'e naklimi istiyorum. "Son sınıfta nakil olmaz" diyorlar. Ben de istemeyerek de olsa artık "Hukuk"u, "hukuk sevdası"nı kafamdan silip atmaya, "Hukuk Defteri"ni kapatmaya çalışıyorum.

Bu öykü burada da bitebilirdi ama yine bitmiyor. Dedim ya, "sevda" bu. Adamın yakasına bir yapıştı mı, bırakmaz ki...

Yıl 2015, Haziran ayı. Hukuk Fakültesi sekreteri Necati Bey'i ziyaret ediyorum. Söz sözü açıyor; Hukuk'u son sınıfta bıraktığımı söylüyorum. "Hocam, madem öyle, nakil yapın, burada bitirin" diyor. Ben: "Son sınıfta nakil olmuyormuş" deyince olabildiğini söylüyor. Büro şefi Füsün Hanımı çağırıp nakil yapılabildiğini doğruluyor. Meğer son "torba yasa"dan bir af çıkmış. Benim haberim yok.

İlk fırsatta İstanbul'a gidip naklimi Eskişehir'e alıyorum.

Şimdi, Eskişehir Hukuk Fakültesi öğrencisiyim. Önce, üçüncü sınıftan kalan dersleri temizlemeye çalışacağım. Sonra da son sınıfı...

Yıl 2015. Geldik kasım ayına. Bu hafta ara sınav haftası. Henüz öğrencilik havasına giremedim.

Yetmiş merdiven dayadığım bu yaşımdan sonra bu çabaya gerek var mı, bilemiyorum. Hukuk'u bitirsem ne olacak, diploma ne işe yarayacak; onu da bilemiyorum. Ama bitirmesem içimdeki şu kırk yıllık "Hukuk sevdası" beni rahat bırakmayacak.

Bakalım; önümdeki yıllar, bu sevdama nasıl bir karşılık verecek? Deneyeceğim, çalışıp göreceğim. Beni çok yormuş, çok üzmüş olsa da, "Yaşasın Hukuk sevdası!" diyorum. Daha da önemlisi, benim sevdam bir yana; "Yaşasın Hukuk!" diyorum.

Yaşasın Hukuk!...

Necmettin KOÇ

Hatıralardan...

Akar Öcal Hocamızla uzun yıllar birlikte çalışma fırsatı buldum. Kendisini ilk tanıdığımda ciddi ve disiplinli bir öğretim üyesi olduğunu derhal hissettim. Her zamanki nezaketiyle maaşımı alıncaya kadar koruma derneği imkanlarından bana avans verilebileceğini söyledi. O anda kendimi çok güvende hissettim ve bu kurumda başladığım için çok mutlu oldum.

Kendisini tanıdıkça eğitime verdiği önemi kavradım. Eskişehir İktisadi Ticari İlimler Akademisi Dergisi olan ESADER'in düzenli çıkan nitelikli bir dergi olarak saygınlık kazanmasında Hocamızın katkıları unutulmaz. Başarılı öğrencilerimizi izleyerek, öğretim üyeliğine teşvik etmesi, çoğunu akademik camiaya kazandırması ayrıca övgüye değerdir.

Hocamızın bilimsel titizliği ve çok sayıda yayımlanmış eserleri yanında, yöneticilik vasıflarını da bilmek ve değinmek gerekir.

İİBF İşletme Bölümü Başkanı olarak, Rektör Yardımcısı ve Rektör olarak üniversitenin gelişmesinde büyük çabaları ve katkıları olmuştur. Yükseköğretim mevzuatının ilk zamanlardaki karmaşık ve dağınık yapısı içinde sağlam hukuki bilgisi, sağduyusu ve soğukkanlılığı ile pek çok sorunu çözümlemiş ve bizlere yol gösterici olmuştur.

Uzun yöneticilik yıllarında kendisi ile Artvin Açıköğretim Bürosunun açılışı ile ilgili olarak Karadeniz bölgesindeki büroları da ziyaret ettiğimizde, her ayrıntısı ile ilgilendiğini, herkesin sorunlarını tek tek çözümlyerek ilgilendiğini gördüm.

Üniversitemiz çalışanlarının özlük haklarının korunmasında diğer üniversitelerin yaşadığı sıkıntıları yaşamadıysak bunu öncelikle sevgili Hocamıza borçluyuz. Her zaman objektif ve adil olabilen hocamızın aynı zamanda örnek bir aile babası olduğunu da belirtmeliyim.

Muhterem eşinin sağlık sorunları nedeniyle uzak kaldığı fakültemize bir an önce dönmesini ve bizlere yine güç vermesini diliyor, şahsım ve çalışma arkadaşlarım adına kendilerine sonsuz saygılarımızı sunuyorum.

Prof. Dr. Nüvit GEREK

Hatıralardan...

Bir Ömürlük Arkadaşım; Akar ÖCAL

Sevgili Ufuk Aydın, Akar hoca ile ilgili bir anımı yazmamı istediğinde 60 yıllık bir arkadaşlıkla ilgili yaşanmışlıklar gözümün önüne geldi. Akar ile ömür boyu süren arkadaşlığımız boyunca birçok iyi ve kötü günü paylaşarak, birbirimize destek olduk. Her ikimizin de hayatı farklı dönemlerde farklı şekillerde hep kesişti. Tanışmamız 1956 yılında Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi birinci sınıfında başlar. Hukuk Fakültesinde okumak için Anadolu'nun çeşitli bölgelerinden gelen her arkadaş gibi ben de Hukuk Fakültesi Öğrenci Yurdunda kalıyordum. Bir sohbet sırasında sevgili Akar, Cebeci Dikimevi'nde asker çocuklarının kalabilecekleri Milli Savunma Bakanlığı'na ait bir yurt olduğunu ve kendisinin de orada kaldığını söyledi. Bir asker çocuğu olarak böyle bir imkânın olduğunu o güne kadar bilmiyordum ve Akar ile bu sohbetimiz üzerine durumu babama aktardım. Bunun sonucunda da o yılların koşullarında Ankara'nın en konforlu yurdunda kalma imkânına sahip oldum. Bu konfora sahip olmanın yanı sıra dört yıllık eğitimimiz süresince aynı zamanda Akar ile arkadaşlığımızı ilerletme şansına da sahip oldum.

Akar ile aynı dönemde Hukuk Fakültesi'ni bitirip Eskişehir'e döndük. Ben hâkimlik stajına başlamış, Akar da o yıllarda yeni açılmış olan Eskişehir İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne ilk adımını atmıştı. Geçen zaman içinde Anadolu'nun çeşitli yerlerinde hâkim olarak görev yaptım ve daha sonra savcı olarak Eskişehir'e geldiğimde sevgili Akar ile tekrar bir araya geldik. Güzel bir tesadüf eseri, sevgili eşim Tülin ile Akar Konya Lisesi'nde aynı sınıfta okumuş iki eski arkadaşlarımız. Böylelikle Akar ve sevgili Güzin, bizim en yakın aile dostlarımız da oldu.

Yukarıda sözünü ettiğim ve Eskişehir'e savcı olarak geldiğim yıllar, 1960'lı-1970'li yıllar. Ülkemizin koalisyonla yönetildiği bir dönem. Türk siyasi hayatında hemen hemen her dönem görmeye alışık olduğumuz uygulamalardan olan; "siyasetin yargıya müdahalesinin" muhataplarından biri de bu dönemde ben oldum. Bu müdahalenin bir sonucu olarak Eskişehir'den Doğu Anadolu'daki küçük bir ilçeye atandım. Ancak ailevi nedenlerle bu ilçeye gitmem mümkün değildi ve bu noktada geleceğimi belirleyecek bir karara varmam gerekiyordu. Sevgili arkadaşım Akar, dilersem öğretim görevlisi olarak akademik hayata girebileceğim konusunda beni bilgilendirip yüreklendirdi. Böylelikle sevgili arkadaşımınla yollarımız bir kez daha kesişmiş oldu. 40'lı yaşlarda üniversitede akademik kariyere başladım ve bu dönemde de arkamda arkadaşım Akar'ın desteğini her zaman hissettim. Yıllar ilerledi ve sevgili Akar rektör olduğu dönemde ben de İşletme Fakültesi dekanlığını yürüttüm. Anadolu Üniversitesi'nde uzun yıllar görev yaparak emekli olduktan sonra da Akar ile arkadaşlığımız kopmadan devam etti.

Aynı akademik ortamda bulunduğumuz bu uzun yıllar içerisinde her zaman destek ve yardımlarını gördüğüm sevgili Akar ile yollarımız, güzel günlerde olduğu gibi zor ve sıkıntılı bir dönemde de kesişti. 2015 yılını 2016 yılına bağlayan aylarda ikimiz de sevgili eşlerimizi arka arkaya kaybettik; şimdi de bu zor zamanları birbirimize omuz vererek geçirmeye çalışıyoruz. Ne mutlu bana ki, bir ömrü paylaştığım böyle bir okul arkadaşım, meslektaşım ve kader arkadaşım var...

Prof. Dr. Özcan UÇKAN